

BRASSÓ

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban: A kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót és Schwarz; Haenstein és Vogler (János), Dukas és Mezei, Goldberger A. Bécsben: Haenstein és Vogler, (Otto Maasz), Schalek Henrik. Oppelik Alajos, Duke M.; Frankfurtban: Daube G. L. és Társa; Berlinben: Rudolf Mosse; Bukarestben: Herz I. és Várna R. hirdetési irodájában

13. szám.

BRASSÓ, Csütörtök, január 29-én.

I-ső évfolyam 1885.

Iparhatóságunk figyelmébe.

Az új ipartörvény életbeléptetésével járó intézkedések köztudatulag tetemes munkát adnak iparhatóságunknak, és ezen intézkedések helyes és alapos keresztülvitelétől annyira függ ezen törvény jótékony hatása, hogy csak kivánatos, miszerint iparhatóságunk ezen tevékenységében ne háborgattassék és félre ne vetetessék.

Mint értesülünk, több, hihetőleg munkahiányban szenvedő, kisebb tüzettel bíró szabó iparhatóságunknál följelentett volna circa 50—60 brassói leányt, kik iparendedély nélkül szabással illetve varrással foglalkoznak, és iparhatóságunk most ezen ügyet vizsgálván, ezen leányok arra czéloztatnának szoríttatni, hogy iparendedélyt eszközöljenek ki, esetleg, ha ezt nem tennék, munkásságuk betiltassék.

Ha e kérdésben felszólalunk, erre egyrészt az készlet, hogy nőkről van szó, kik védelmükre utalva vannak, s másrészt készlet erre kötelességünk, melynél fogva iparhatóságunkat néteni téves eljárástól megóvni akarjuk.

Tudomásunk szerint van Brassóban egy pár nő, kik a szabászatot iparszerűleg, rendszeren műhelyben folytatják; ezekről nem szólunk, mert ezeknek kétségtelenül kötelességük iparendedélyért folyamodni, az ipartörvény értelmében eljárni és iparuk után adót fizetni.

Vannak azonban és pedig számosan oly szegény leányok, kik a szükség szerint egyik vagy másik ismerős házhoz meghívattak, ott a reájuk bízott varrást végzik és ezért az élelmen kívül 30—60 krt kapnak napjára.

Ezen varrónők érdekében szólalunk fel, mert helytelennek és az ipartörvény szellemével megegyeztetetőknek nem találhatjuk, hogy ezek is iparendedély kieszközlésére szoríttassanak, vagy hogy ennek elmulasztása esetén munkájuktól eltiltassanak.

Az ily varrónők rendszeren és kivétel nélkül szegény szülők gyermekei, kik az idegen házaknál teljesítendő munkára reá utalva vannak, mert ezen keresetükkel tartják fenn magukat és igen-igen gyakran becsületüket is; és mert ezen keresményükkel segítik a legtöbb esetben saját szegény, munkaképtelen szüleiket és testvéreiket is.

A társadalom ezen szegény és idegen kenyerre szorult munkásnői nem ipart végeznek

és iparosoknak nem tekinthetők, mert ezek pusztán napszamosok, kik bérüket is napszámra kapják és a kik a rendes napszamostól, ki napjára élelmen kívül pár garast kap, mivel sem különböznek, ha csak abban nem, hogy míg a férfi-napszamos egy része keresményének egy részét elszízza, addig ezen szegény nők azt nemes érzelmetől vezéreltetve, szüleik és testvéreik gyámolítására fordítják.

Századunk egyik nehéz kérdését képezi a nő-kérdés, és ezen kérdés megoldásának első kísérletét képezi: a nőket a szabad munkára felszabadítani.

Szegény varrónőink, kik ma itt, holnap ott varrnak, csak a régebbi tétlenségre kárhoztatott rabszolgaságból felszabadult napszamosoknak tekinthetők, kiknek tevékenysége idegen házaknál gyakran nem is a varrás, hanem gyermekeink felügyeletére szorítkozik, — ezeket iparendedély kieszközlésére, az ezzel járó és reájuk nézve tetemes összeget képező költség megtételére, valamint az adófizetésre is reászorítani, törvénytelen, igazságtalan és méltánytalan volna, miután a napszamosnak sem iparendedélyt kieszközlőni, sem adót fizetni nem kell.

Ezt a különben is elhalmozott iparhatóságunk becses figyelmébe ajánlva, részünkről is kérjük ezen ügyet kiváló figyelmére méltatni, nehogy egy téves vagy helytelen felfogás következtében számtalan szegény nő, ki ma magát szerény, becsületes munkájával fentartja és keresményével övéit segítyezi, a becsületes utról azért szoríttassék le, mert becsületes munkájától fosztatik meg.

Dr. W I.

Belföld.

Pótválasztások Horvátországban. A Starcevic-párt kiáltványt intéz ama kerületek választóihoz, melyekben e párt tagjai duplán lettek megválasztva; a kiáltványban köszönetet mond a párt Krizs, Ivanje, Koprivnits és Petrinja választóinak s felhívja őket, hogy bizalmukkal ismét a jogipárt jelöltjeit ajánldokozzák meg. A többi megüresedett kerületben (Varasdi Virovitice, Erderik, Bosnyáci, Ogulin, Ujgradiska) szintén állít a jogi párt jelöltek, de az utóbbi négyben győzelemre való kilátás nélkül.

A kivándorlás. Zemplén megye területéről, mint a Zemplén hivatalos adatok alapján jelenti, 1879.

aug. havától 1884. december 31-ig kivándoroltak: a varannói járásból 3247, a gálczei járásból 2580, a nagy-mihályi járásból 2143, a homonnai járásból 1537, a sztrópkói járásból 1252, a s.-a.-ujhelyi járásból 692, a szinnai járásból 7, összesen 11673 egyén. E hiteles adatok mindenkit meggyőzhetnek a kivándorlás veszélyéről, különösen ha még hozzávesszük azt, hogy a kivándorlottak $\frac{1}{10}$ része adózó, munkaképes s nagyrészt hadköteles egyénekből áll. Azon állítás ellenében, hogy a kivándorlottak rövid idő múltán pénzzel megérkezve térnek vissza hazánkba, álljon itt a szintén hivatatos adat: ezek szerint a visszatértek száma csak 1235. Daczára a legszigorubb hatósági intézkedéseknek s a kivándorlottakra, különösen a napszamosokra a tengerentuli új hazában váró kétségbeejtő helyzetnek — a kivándorlás folyton tart.

Bukaresti levél.

Bukarest, 1885. január 26.

Románia szomorú pénzügyi szituációja nem hogy nem javult még egy cseppet sem, de napról-napra még aggasztóbb lesz. A kormány mindent elkövet, hogy a borzasztó válságot valamiképp megszüntesse, de a kormány minden buzgalma és jóakarata hajótörést szenved; a helyzet napról-napra rosszabb lesz. A múlt héten megkísértette a kormány a berlini és londoni pénzpiacokon az államjavakra kölcsönt felvenni. A román államjóságok több száz millió frank értéket képviselnek ugyan, és mégis mindennek daczára sem Berlinben, sem Londonban nem hajlandók Romániának az államjóságokra kölcsönt adni.

A romániai alkotmány VII. pontja szerint idegenek fekvő birtokot nem vásárolhatnak és ez az oka annak, hogy a külföldi pénzpiacok nem akarnak Romániával pénzügyi összeköttetésbe jönni, mert tartanak tőle, hogy nem fizetés esetén az 50 millió frankra becsült birtok — minthogy idegenek nem vásárolhatnak — egy-két millióért kelne el.

Hogy a román kormány és parlament hajlandók lesznek-e, Románia szomorú pénzügyi helyzetén segitendő, az alkotmány VII. pontját oda módosítani, hogy „mosiákat” (uri birtokok) idegenek is vásárolhatnak — ez a jövő titka. Annyi bizonyos, hogy mindennap hosszas miniszteri tanácsot tartanak a király elnöke alatt és hogy a kormány a román államférfiakkal majd csaknem bizalmas értekezleteket tart.

Tegnap ismét egy igen életrevaló magyar intézmény alakult Bukarestben, mi nem más, mint egy önálló magyar műkedvelő társulat, melynek kebelében ismét egy magyar dalkör alakittatik. Elnökül Hrabý

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Miért nem hordok én órát?

Humoreszk. —
(Vége.)

Végtelen meglepésemre tehát lassanként arra a meggyőződésre jutottam, hogy ha feltárom szívemet az apa és leánya előtt, legalább is kedvező választ nyerek mindkét részről. Még csak alkalom kellett hozzá, először is Margitkával akartam teljesen tisztába jönni.

S az alkalom nem váratott magára sokáig.

Sohasem fogom a napot elfeledni, január 28-ika volt: Margit nevenapja. A nagy dátum mindenki előtt megfoghatóvá teszi, hogy az én zsebemben a legszorgosabb kutatás daczára sem volt 37 krajczárnál több összehalasztható.

A kétségbeesés lejtőjén állottam. Ha valaha, úgy most van alkalom az elhatározó rohamot keresztülvinni: egy gyönyörű virág csokor, felsült hajt, kifogástalanul kötött nyakkendő s lackezpő, ezek voltak a roham nem nélkülözhető kellékei.

De honnan vegyem mindezt? 37 krajczárért még mezei virágokból sem kaphatok csokrot, pedig ez a fődolog.

Kétségbeesett gondolataim közepett mentő eszme villant meg agyamban: az óra!

Igen, elhatároztam, hogy becsapom az órát el-sejéig, s ezzel mentve lesz a haza.

Legyőztem lelkiismeretemet eme mód ellen erő-

sen tiltakozó szavát, s kora reggel beosontam az egyetlen zálogházba, mely a városban ilyenmő műveletek keresztülvitelére kínálkozott. Röviden: az órát becsaptam.

Szent borzalommal vizsgáltam a papirdarabot, mely néhány napig órát van hivatva helyettesíteni. Lelekiismeretem szemrehányó szavait rosszul színellet humorral akartam elcsitítani. Valóságos cynizmussal fogtam meg a papírlap egyik sarkát s árván maradt óralánczomra akasztva, begyűrtem mellényzsebembe, s megindultam beszerezni a szükséges tárgyakat.

Gyönyörű csokrot vásároltam s dobogó szívvel csempésztem be az irodába, egyelőre elrejtettem a papirkosárba.

Alig foglaltam el helyemet az asztalnál, kinyílt az ajtó, s a szőke fürtös angyali fej feltűnt az ajtónyílásban.

— Benőfi úr!

— Parancsol Margit Nagysám!

— A papa megbízott, hogy hívjam meg ma hozzáunk Benőfi urat ebédre.

— Ebédre? . . . Ah, isteni boldogság! . . . ebédre! . . . és reményem, Margit kisasszony mellett fogok ülni az asztalnál. Mert lássa, kis Margit — itt komoly ünnepélyességgel ragadtam meg parányi kacsoját s titokzatos pillantásokkal a papirkosár felé huztam őt gyengéden befelé; ő engedte magát vezetni, és engem a szoba közepén elfogott az érzés. Megállottam.

— Igen, Margit, én ebéd alatt okvetetlen mellette akarok ülni, mert . . . mert . . . én önt nagyon . . . szeretem. Ne fusson el; hallgasson meg, már régen meg akartam mondani, s már nem tudok többé er-

zelmeimnek parancsolni, s itt térdeimem valom meg, ma az Ön szép nevének ünnepén, hogy . . .

E pillanatban ismét nyílt az ajtó, csak annyi időm volt, hogy felugorhassam a piruló leányka elől s principálisom mély bassus hangja, mint a végítélet harsonája dörgött fülemben.

— Domine spektabilis, — hány óra — az én óram megállott.

Önkénytelenül magamon kívül kaptam mellényzsebembe, s kirántám az óralánczon csüngő — zálogházczédulát.

— Ha! ha! ha! — hangzott a csengő kacaj Margitka ajkairól s a következő pillanatban, mielőtt én csak feleszmélhettem volna, már kis kezei között volt az ominosus papír, onnan pedig, a mint tartalmát hirtelen átfutotta, egy borzadályos sikoltással a földre repült. A földről principálisom kezei közé került, ki szintén átfutva annak tartalmát, végtelen megvetés és megbotránkozás kifejezésével, s egy lesújtó tekintettel visszaadta.

A másik pillanatban a zálog-czédula benn volt ugyan a zsebemben, a honnan napfényre került, de én künn voltam a házból, a hova csak egy félórával előbb ragyogó reményektől dagadó kebellet vonultam be, biztos diadal érzetében. — Ebéd fuccs! . . . menyasszony fuccs! . . . Virágcsokor odarekedt a papirkosárban, s szép reményeim hajótörést szenvedtek egy hitvány papirdarabon . . .

A ki ismeri a kisvárosnak ez iránt táplált puritán nézeteit, az nem csodálkozik egy cseppet sem azon, hogy én egy hét múlva nemcsak hogy tekintetes Meleghy ügyvéd ur segédje nem voltam, hanem még K . . .

Rezső építész, alelnökül Bakay Antal, jegyzőül György József, pénztárnokul Illés István, ellenőrül Exner József építész, szer- és ruhatárnokul Nagy János, könyvtárnokul Boga Viktoria, segédkönyvtárnokul Veress Irma és Hrabý Riza kisasszonyok választattak. A műszaki igazgatóságot a közgyűlésnek ismételt kérésére e sorok írója vállalta el. A működő tagok száma eddig már 35, és a pártoló tagok száma még ebben a hónapban meg fogja közelíteni a 60-at. A működő tagok fizetnek havonként 50 centimet, a támogató tagok pedig 1 frankot.

A »Bukaresti magyar társalgó és segély-egylet« a jövő hónapban tartja első közgyűlését.

Most még egy pár szót a piacról. Már a mult-kori leveleim egyikében említettem, hogy a hizott sertések ára 40—50%-kal olcsóbb az idén, mint a mult évben; most még hozzátehetem azt is, hogy még ily roppant olcsó árak mellett sem találkoznak vevők. — Hiába, ha a magyar határ el van zárva Románia elől, akkor sem sertésnek, sem szarvasmarhának nincsen kelete. —

A gabonaárak is fölötté olcsók, és a mit csodálni lehet: a tengeri sokkal olcsóbb, mint a zab.

A gabona is azért oly olcsó, mert nincs semmi kivétel.

A vadféle már rég nem volt oly drága, mint most; egy nyulat nem lehet 6—7 frankon alól vásárolni, míg ezelőtt egy évvel a legszebb nyulat 3—4 frankért meg lehetett kapni. Ez az ár-arány áll a többi vadfélekénél is.

Vándory Lajos.

Külföld.

A francia választások. A szenatorválasztások végleges eredménye a következő: megválasztott 67 köztársasági és 20 konzervatív párti szenátor, a köztársasági párt tehát 22 helyet hódított.

A londoni dinamit-merénylet. A robbanás okozta károk a Westminster csarnokban s az alsóház termében sokkal nagyobbak, mint hitték. Egy csomag dinamit felrobbanása folytán a falban négy láb mély s három láb széles üreg támadt: egy rendőr s négy ember beleesett a nyílásba. A Westminster-csarnok fedelén az erős rázkódás folytán számos nyílás támadt, melyen most a külső világosság behatol. A második robbanás közvetlenül az alsóház ülésterme előtt nagy nyílást hasított a padlón s magában a teremben a vasoszlopokat, melyeken a terem nyugszik, megrongálta. Nyolcz hüvelyknyi széles gerendákat tépett ki a robbanás s dobálta szerteszét a teremben; egy vasoszlop s a rácszat egészen megdőbült, a famű pedig mind szétromboltatott. Gladstone ülése teljesen össze van törve; Bright az elnök széke szintén meg van rongálva. Sokat szenvedtek az ellenzék padjai. Azon padokon, hol Parnell s az irek ülnek, a czimert az ir hárfával, mely egyik karzat díszítéséül szolgál, sértetlenül megtalálták. A két sebesült rendőr felgyógyulása kétes, ellenben a többi sebesültek állapota javuló félben van. A Towerben a robbanás nagy lyukat vágott a második emeleten. A padlat egészen át van lyukasztatva az alsó emeletig; a fanemű meggyulladt s egyideig égett a gőzfecskendők eloltották ugyan a tüzet, de sok száz fegyver tönkre ment. A Tower

falai, melyek 15 láb szélesek, sértetlenül maradtak. A látogatók közül sokakat megsebesítettek a hulló fa- és üvegdarabok, de senkit sem veszélyesen. A rendőrség azt hiszi, hogy a tettesek nők voltak, kik a dinamitot ruhájuk alá rejtették.

Még eddig nem történt elfogatás.

A tanintézetek s a hazai ipar.

Említettük, hogy Trefort miniszter rendeletet intézett az összes, vezetése alatt álló ügyosztályokhoz, melyben utasítja őket, mikép a hatáskörük alá tartozó összes hatóságok, intézetek stb. szükségleteit lehetőleg hazai iparosok által szereztesék be. E rendelet egész terjedelmében így hangzik:

A hazánkban létező gazdasági válságnak tagadhatatlanul egyik főoka az ipar fejtelenségében, illetve a fejlettebb iparágaknál is észlelhető pangásban rejlik; mert ezek akadályozzák, hogy a mezőgazdasági tényezők hanyatló s megtámadott erőit az ipariak pótolják s az ipar virágzása a mezőgazdaság és a kereskedelemre is lendítőleg hasson.

A válság ezen okának megszüntetésére vagy legalább enyhítésére hathat minden egyes, ha fölismerve a helyzetet, szakít azon, gyakran csak előítéleten s fél-szeg megszokáson alapuló gyakorlattal, mely szerint a szükségelt iparczikket még mindig nagy részben, s pedig oly részben is, a hol a hazai termelés minden jogosult igényt kielégíthet, külföldről szerezzük be.

Ha pedig egyszer e szokással szakítottunk és a hazai ipartermékeknek bár csak ott is, hol valóban kiállják s versenyt, elsőbbséget adunk a külföldiekkel szemben, egyes esetekben látszólag keveset, de valójában s összességében végtelenül sokat tettünk iparunk felvirágoztatására.

Ezen szempontból első sorban a kormány s a hatóságok feladata nemcsak figyelmeztetni s buzdítani, de példát is adni a közönségnek.

Felhívom ennelfogva a keb. ügyosztályt, hogy haladéktalanul terjeszsen elő egy oly értelmű rendelet tervezetét, a mely a hatásköre alá tartozó összes tanügyi hatóságokat intézeti igazgatóságokat, közalapítványi főtiszt-égeket stb. odautasítja, hogy úgy magukra nézve szoros kötelességnek ismerjék, mint alárendeljeiktől megköveteljék s őket e részben ellenőrizzék hogy a hivatali oktatási, gazdasági czélokra szolgáló összes iparczikket, a mennyiben azok t. i. Magyarországon beszerezhetők, ne csak a hazában, de valóban hazai készítményekből szerezzék be.

Elvárom, hogy a fentebb megjelölt hatóságok e részben azon buzgalmat s erélyt fogják kifejteni, melyet a czél fontossága s a helyzet komolysága megkövetel.

A magyar kaszinó bálja.

E lapok t. szerkesztőjétől egy rövid levelecskét kaptam, melyben többek között e sorok is olvashatók: — »kérve, hogy a bálról hosszabb, — egy hasábra menő — s lehetőleg csevegésszerű referátát legyen szives írni. — stb.«

Eh bien! Le a komoly pápaszemmel, kezdjünk készülni: »Lakk, claue és frakk« hatalmas »sechs und sechsziger«, borbély, kesztyű és humor. Megyek a bálba.

Ott, vagy inkább itt vagyok a bálban, a redoutban. Néhány középén és oldalt fésült fehér jelvény-

nyel ellátott rendező egyengeti karcsu termetét a tükör előtt. A frakkjok ügyesen ki van vasalva, — nem oly redőnyös mint az enyém. A kezek szűk glácheba vannak erőszakolva. A bejárásnál a rendkívüli csinnal kiállított női tánczrendek osztogattnak. A karzaton barerra készen áll a városi zenekar és generálisuk, a kicsiny, nyalka és mindig mosolygó karmester nehezen várja a percet, melyben jelt adhasson az attaque-hoz.

Kilencz az óra! Néhány hölgy már meg is érkezett, és miután még senki sincs a teremben, ott türelmetlenkednek a toilette szobában. Nem is siettek az anyagi teremtések, mert hiszen 8 órára volt mondva a kezdet, és mégis korán jöttek és még várniok kell.

Egy fél óra mulik, sőt már $\frac{3}{4}$ 10 felé jár az óra, meg van igazítva újból és újból öltözék és még sem huzza rá a városi zenekar a megígért Rákóczi indulót. A mamák gondos aggodással vesznek szemügyre minden fodrot, minden apró csipkediszt.

Végre zaj riad, egy kocsí robog. — Végre csakugyan jó a legszebb leány — a bálkirálynő. A rendező bizottság rohan az ajtóhoz. A kicsike szemei előtt pillanatra elhomályosul minden, becukja bárosnyos szempilláit s agyában ezernyi gondolat valse-rezik. A következő pillanatban már egy csinos rendező karján lebeg a tánczterem felé. A gondos anya mentében még egyet igazít ruháján s azután ott van benn a tánczteremben, abban a ragyogó világban, hol csupa kéjes gyönyör az élet, a melyben nincsen soha bubánat, szenvedés vagy keserűség, a hol minden fájdalom felolvad a vigságban, a hol habzó örömben uszik a fiatal lélek. És kezd harsogni a zene, a nyitány elmúlt, a vonó vigan tánczol a hegedűk hurjain és már pár pillanat alatt megváltozott a terem képe.

Én azok közé tartozom, a kik jobbára csak nézik a tánczot és gyönyörködnek benne.

Megkezdődött a valczer. E táncz az, melyben feloldódnak a társadalmi élet szigorú szabályai s a mamák nyugodtan nézik, hogyan ölelik leányaikat, hogy ragadják, hurezolják a lenge teremtések a szédítő mámorba. Csakhogy e bálon az anyák ezt nem láthatták, mert ők magok is a férfiak hatalmában voltak.

Vigan voltunk, vigan — nagyon vigan. Hely volt e tánczolóknak részére bőven és egyetlen leszakadt fodordarab sem kavargott a padlón, nem hevert elszabadult virágdisz-darab szerteszét, nem sűrűsödött meg a levegő, fesztelen volt a társalgás, a fehér kesztyűkön alig tört át az izzadság.

Jött azután a csárdás, melyet városi zenekarunk gyönyörűen kezd előadni. A mennyire szép ez a csárdás, ha szépen járják, annyira grotesk, hogy ha ügyetlenül figurázzák. Minél több a mesterkeltség, annál kevesebb az a nyalka méltóság, a melynek jellemezni kell a csárdást.

Nem maradt el a lançier, nem a négyes, mely utóbbinak nyugalmas, figurái között megpihent a ki-merült társaság. E tánczban nyílik meg az egyetlen alkalom, hogy társalogni is lehessen, hogy a tánczos szellemét is rajjogtassa és kettős a dicsősége, ha azzal is úgy tud valczerezni mint a lábaival. Pattag, szikrázik az élez és nyomában vidáman trillázik az üde kaczaj.

Elvégre kezdődött aszünet. Itt vidáman valánk és nem egy találó viczetet hallottam asztalunknál, melyeket azonban jónak látok ezuttal elhallgatni.

város lakója is megszűntem lenni s elvonultam oly vidékre, hol a zálogházak iránt nem táplálnak ily előítéleteket.

De annyira lelkemre vettem ez esetet, hogy eladtam azonnal azt a gyűlölt papirdarabot, mely okozója volt vesztémnek s azóta — épen ezért — nem hordok órát soha, még ha milliomos lesz is.

Várkonyi Rezső.

Brassói vagy brassai?

A »Brassó« január 22-iki számában »Brassói vagy brassai?« czim alatt egy közlemény jelent meg, a mely mint helybeli engem is érdekelné, legyen szabad pár szóban hozzászólanom.

Én a nagyhirű tudom. egyetemi ny. tanár Brassainak teljesen igazat adok, midőn azt mondja, hogy »későn válaszol, mert a szükséges adatok gyűjtésére idő kellett.« Ő ugyanis levele első pontja alatt azt állítja, hogy »az ő és ő végzetű szavak származékai az a két végzet rendszerint elváltak.« Ennek az állításnak bebizonyítására pedig való, hogy idő is kell adatokat gyűjteni még egy nagy tudomány nyelvudósának is, mivel ezen állított elváltozás csakis néhány szóban és kivételesen fordul elő, a mit lámpással kell keresni. Mint Ihasz nyelvtana is mondja az i képzőről, hogy a »tőszókban semmi változást nem okoz, kivéve az *alom*, *elem* végzetűeket« s néhány ő végzetű sat., szintugy lehet ezt egyéb származékokról is mondani. De minthogy az idézett közleményben az van mondva: »tekintélyre nem sokat adok«, lássunk példákat, melyek minden hosszas gyűjtögetés nélkül özönnyel kínálkoznak:

folyó — folyói	nem pedig	folyai
igazgató — igazgatói	„	igazgatai
tanító — tanítói	„	tanitai
felügyelő — felügyelői	„	felügyelei
nő — női	„	nei
fürdő — fürdői	„	fürdei
halandó — halandói	„	halandai
szabó — szabója	„	szabaja
szijgyártó — szijgyártója	„	szijgyártaja
ásó — ásója	„	ásaja
tő — töve	„	teve
jövő — jövője	„	jöveje
kürtő — kürtője	„	kürteje
költő — költője	„	költeje — stb.

Az idézett levél második pontjára nézve pedig azt vagyok bátor megjegyezni, hogy a helységnevekből származott mellékevek és nemzetség-nevek egészen különböző két dolgok, s midőn a gyakorlat az utóbbiakra nézve a véghangzót elváltoztatta s Jászayt, Lisznyait s Borosnyait formált belőlük, ugyanakkor nem tette ezt egyszersmind a mellékevekkel is. Így például: Jászay Pál, de nem jászai, hanem jászói apátság. S épen így:

Nyárszói	nem pedig	nyárszai
zsibói	„	zsibai
csapói	„	csapai
galgói	„	galgai
kajántói	„	kajántai
nyárádtói	„	nyárádtei
hosszuaszoói	„	hosszuaszai
bagói	„	bagai
taragói	„	taragai

kaczkói	nem pedig	kaczkai
czikói	„	czikai
dísznajói	„	dísznajai
alsó-lövői	„	alsó-levei
mészkei	„	mészkei
havadtói	„	havadtei
egrestói	„	egresteai
bereksoói	„	bereksozai
magyarói	„	magyarai

következőleg mint családnév, a szabálytól eltért gyakorlat szerint igen is »Brassai«, mint melléknév ellenben, miután itt a gyakorlat a szabály alól kivételt nem tett, »brassói«-nak irandó.

Végre meg kell jegyezmem, miszerint a felhozott példákban egypár hamisan van alkalmazva. Így például: bunkó — bunkaja. Mert valamint bankót és mankót bankója és mankója-val ragozzuk, éppen így bunkó-ból is bunkója lesz és ez teljességgel nem pedántság, hanem mankaja, bankaja, buukaja lenne nevetség. — Továbbá Dobai családnév nem Dobó, hanem Nagy- és Kis-Doba helységektől ered, valamint Lippai nem Lippó, hanem Lippa-tól.

Ezek szerint teljességgel nem oszthatom a levél közlőjének megjegyzését, hogy ahhoz kommentár nem kellene mivel véleményem szerint igenis, hogy éppen nagyon kell.

Hasonló nézeteltérésem lenne még a közelebről helyből a lapban megjelent »magyar lutheránus« nevezet elleni tiltakozásra is, s talán még egypár más helyi elnevezésre is, ha a tek. szerkesztő irtól tért nyereketek számára. *)

Egy brassói.

*) Mint helyi érdekű tárgyakat szivesen látjuk azokat, Szerk.

Szóval jól mulattunk és vigan voltunk.

Mielőtt azonban fáradt fejemet lehajtanám a párnára, fel szeretném jegyezni mindazokat, kik nem jöttek el a bála, habár eljöhetek volna. De fejem el van egészen kábulva és világosan csak arra emlékszem legjobban, hogy nem láttam egy ismert honvéd orvoson kívül egyetlen honvédet sem a bálon. Huszár, gyalogos mulatott mindvégig, de a honvéd armádia talán gyakorlaton volt. — Ki tudja?

Postai mizeriák.

A magyar postaügynek a sajtóban állandó rovata van, a közönség körében meg rendes beszéd a törvényszéknél pedig állandó vizsgálat tárgyát képezi. — A fővárosi rendőrségen kívül alig van állami intézmény, melyen annyit gáncsolnak, oly sok igazságos megrovást találunk, s mely mégis mindazon által az illetékes körök előtt dogmát képez, melyhez hozzányulni nem lehet, nem szabad.

Ma Budapesten lopnak el a főpostán egy negyedmiliót, holnap Krapinán követ el nagymérvű sikasztást egy postamester, holnapután meg Pancsován egy postai gyakornok pénzes levél helyébe palatáblát s sorvezetőt tesz; ma elmarad Brassóban a budapesti posta egészen, holnap elhozzák az egész postaanyagot Nagy-Váradtól kezdve, le nem adva azt az illető helyeken, holnapután meg elmegy a brassai posta talán Temesvárra, hogy harmad-negyednapra rendeltetése helyére kerüljön.

Nem akarjuk a valónál rikitóbban festeni a helyzetet, de a mit állítunk, az megtörtént dolog. S e mizeriák ellen hiába szólal fel a sajtó, hiába zugolódik a közönség.

E hó 27-én ismét megtörtént, hogy valahol Kolozsváron tul kigyúlt a vasuti mozgó postakocsi tengelye, a miért azt vissza kellett hagyni. Kolozsvárról rögtön kirendeltek egy altisztet, ez azután elhozta a postaanyagot Brassóba, a nélkül azonban, hogy Kolozsvártól idáig bármit is átvett volna.

Nem az ő hibája ez, hisz azt sem tudja szegény, hogy a mozgó-postai szolgálat mely fán terem s így ismét elmaradt részben a mi postánk. — Ha ez csak kivételes eset volna, nem is szólnánk; de tekintve ennek gyakori voltát, tekintve, hogy a posta napról napra, úgy szólván kivétel nélkül legkevesebb egy fél órával késik, tekintve, hogy specziáliter a mi postahivatalunk a kezelő és kézbesítő személyzet hiányossága, illetve csekély száma miatt a legjobb akarat mellett is távolról sem képes az igényeknek megfelelni; tekintve hogy a külvárosok lakói a postát rendesen egy nappal később kapják, mert a levélkézbesítők a belváros postaanyagát is alig képesek feldolgozni: kénytelenítve vagyunk közönségünk és a helyi sajtó érdekében felszólalni.

Más kultur-államokban a posta és táviratügy rendesen deficittel jár, mert a kornak megfelelő újítások s módosítások felemésztik a jövedelmet. Nálunk a posta közel két millió forintot jövedelmez a kiestárnak s mindazon által a közlekedési minisztérium, illetőleg a postaigazgatóság ép úgy megszorítja a kiadásokat, mintha épen kétannyi deficitet volna. — Budapesttől Brassóig egyetlen egy postakocsi és postatiszt közlekedik; ha már most beáll az az eset, mint f. hó 27-én, akkor nincs postakocsi; ha pedig — mint nemrég megtörtént — a mozgó-postatiszt az uton megbetegedik, akkor beáll az, hogy anyag nem adatik le sehol, hanem elhozzák azt szerencsésen Brassóig, a hol azután a 9 — azaz betűkkel írva — kilencz — postatiszt lássa azután el és hozza rendre a mulasztást.

De száz szónak is egy a vége: a magyar posta nemcsak nem felel meg hivatásának, de még közep-szerűnek sem mondható. — S ha talán azt hinné valaki, hogy ennek a postatisztnek és postahivatalnak az okai, akkor nagyon rosszul gondolkodik. — Senki más mint a minist. és posta-igazgatóságok. A postaigazgató urak az által vélnek magoknak érdemeket szerezni, ha nagyítják a postahálózatot, de keveset gondolnak azzal, hogy a fennálló postahivatalok a jogos igényeknek nem felelnek meg. — Egy vidéki igazmondó ujság, — talán szükségtelen címét megmondanunk — ezt érdem-nek róttá fel akkor, mikor nagy dicsőhymusokkal bucsuztatta el Follért igazgatót. Ő tudja miért. Mi azonban nem valljuk e nézetet: szerintünk az első, a már fenn-álló postahivatalokat tökéletesíteni, a kor színvonalára emelni. — Ha ez megtörtént, akkor csak tovább. — Sajátságos, hogy a kolozsvári egyetem szegény, mint a templom egere, sem tanerő, sem hallgató, mint kel-lene és mégis harmadik egyetem után vágyódunk. — Uglátszik, kezd terjedni még jobban a külszin. — Csak szép ruhám legyen, nem keresik azt, mit ettem száraz kenyeret vagy pástétomot.

De talán elég mára — hagyjunk tartalékban is

valamit, hogy jövőre is maradjon, ha e felszólásunk is sikertelen.

Magyarország kultur állam, feleljenek meg intéz-ményeink a követelményeknek. — Legyen a magyar posta is gyors és pontos, legyen korszerű s ne szunyadjon száz éves álmokat. Emeltessek ki a posta-ügy a dogmák közül. Tegye meg az első lépést Bene Róbert postaigazgató úr. Mi nem hihetjük, hogy az esetben, ha a helyzetet a minisztériummal valóságában ismertetné meg, személyszaporítás iránti javaslata el-vettetné. — Nem hihetjük, hogy ne lehessen egy mozgó-postai pótkocsit s két mozgó-tisztet kieszközölni, egy vonatra, hogy ne lehetne Brassó részére még öt postatisztet és legalább öt levélkézbesítőt nyerni. — A közönség ér-deke kívánja ezt, kérjük erre az igazgató urat.

Helyi és vidéki hírek.

Kérelem tisztelt előfizetőinkhez. Helyi t. előfi-zetőinkhez egy ízben már elküldöttük a nyugtákat, de minthogy a kézbesítő részben nem találta őket, bátor-kodunk tisztelettel felkérni mindazokat — kik előfi-ze-téseikkel még hátrálékban vannak, — szíveskednének dijaikat a kiadshivatalban lefizetni. — Hátrálékban lévő t. vidéki előfizetőinket pedig kérjük, szívesked-nének előfizetéseiket postautalványnyal eszközölni. — Előfizetések a hónap bármely napjától kezdve elfogad-tatnak.

Névnapi üdvözlét. A helybeli rom. kat. főgym-nasium érdemdús igazgatója, Vargassy Ferencz f. hó 28-án este, mint névnapijának előestéjén lelkes ová-czióban részesült. Hét óraker összegyűlt a nagy is-kolai udvarban a gymnásium fiatalsága teljes számban, magukkal hozván a helybeli katonai zenekart, mely rázendítvén a Rákóczy indulóra, a nyolczadik osztálynak egyik növendéke az udvaron felállított emelvényre lépett s igen csinos beszédben köszöntötte fel a nép-szerű szeretett igazgatót, a ki e beszédet az emeleti ablakból hallgatta. A növendékek által sokszorosan megéljenzett beszédet ismét zene követte mely után az igazgató gyönyörű, szónoki hévvel mondott beszédben felelt a fiatalságnak s megköszönve a szeretet ezen je-lét, munkásságra, szorgalomra serkentette őket. A szép beszédet követett szünni nem akaró éljenzésből alig hallatszott ki az ünnepélyt befejezett zene, mely-nek végeztével a fiatalság eloszlott. Az ovációnál je-len volt az intézet tanári kara csaknem teljes számban. Fogadja tanügyünk ezen lelkes bajnoka a mi őszinte üdvözlötünket is!

Journalistikai korlátoztság. A S.-Szentgyörgyött megjelenő „Székely Nemzet” ismét bizonyosságát adta mély gondolkodásának, midőn alábbi hirt bocsátja vi-lággá. „Egy Szalaknáról Hódicsra küldött gyalogpostás, öt éjet és négy félnapot töltött a hó alatt, csupán hó-val táplálkozva, a mig kiszabadították”. Ilyent is csak egy „Sz. N.” hihet el. — Füllentésnek is nagy tréfá-nak is rossz. Si tacuisses — — —

Fogarasi bál. A fogarasi nem csekély számu bálók között a Polgári Olvasókörösi voltak mindig a legsikerültebbek, a legszebbek; a február 21-iki azon-ban az eddigieket felül is multa, különösen ama fény által, melyet arra a bálanya, Horváth Mihályné, me-gyénk főispánjának szép és nagyműveltségű neje árasztott. A főispán ő méltóságán kívül részt vettek a bálban a helybeli közíg. és állami hivatalok összes személyzete s a közöshadsereg és honvédek itt állomásozó zászlóaljainak tisztí karai, kik közül az utóbbiak nem is tagjai az Olvasókörnek; úgy szin-tén többen a román intelligenciából is. — A terem kiváló csinosan volt disztve s táncosnők toilletjei izlésesek habár nem is pazarfényűek. — Ott láttuk; Tibáld Mihálynét, Benedek Gyulánét, Jankovich Bé-lánét Sompeknét, Kossy Sándornét, Spiellauer ezrede-s-nét, Pánczél Károlynét, Vecsei Jánosnét, Dankó Gyulánét, Novák Jánosnét, Zakariás Józsefnét és Márton-nét, Russnét, Pándreánét, Dr. Dániel Ödönnet, Sompék Zsófikát stb. A lányok közül Spilauer Rózsikát, Benedek Irént, Tóth Lujzát, Hermann Terkát, Pánczél Ilonát, Csongrády Gizellát, Zakariás Irmát, és Etel-kát, Heyt Irmát, Czinege, Emma Schönberger Esztit Stoika k. a.-t., Svoboda nővéreket stb.

Hallálozás. Ebner Ferencz őrnagy, nagysze-beni katonai ténparancsnok meghalt január 26-án. Temetése, 27-én d. u. 3 órakorment végbe igen szép katonai ünnepélyességgel. Egy egész zászlóalj sorhad-beli katonaság vonult ki teljes katonai díszben. Jelen voltak az elhunyt fia in hivül a temetésen az itteni összes tábornokok a tábor törzskarral Br. Schönfeld altábornagy vezetése alatt. A háromszoros diszlövés után pedig beszenteltet, vén a sirba eresztett s Br. Schönfeld úgy a többi tábornokok és törzstisztek mind-egyike egy ásó földet eresztett a szeretett bajtárs ko-porsójára.

Szebeni hírek. A szebeni korcsolya-egy-let álarozos bált rendez február 1-én az egylet jég-pályáján. A multság „Egy carneval a jégen” címet visel. Lesz bengáli tűz, tűzijáték stb. A multság programjába többféle tánc is fel van véve. — Meg-rázó szerencsétlenség tartja izgalomban Szebent. Az alsó utcái 170-ik számu házban, egy 2 éves gyer-meket hagytak otthon a szülők, mialatt munkába men-tek. A gyermek kinyitotta a kimenze ajtaját, mely-ből így sejtik, szülőik kellett hogy pánikjának

a közelben levő ágyra, melynek ágyneműje meggyulladt. Mire a szomszédok betörték a ház ajtaját, a gyermek halva volt. Teste iszonyu égési sebekek volt borítva, a balszeme kifolyva. Így feküdt a padlón. Az ágy lángokban állt, s ha a beözönló nép botokkal, s vizes pokróczokkal el nem oltja idejekorán, az egész város-negyed leégett volna. A szerencsétlenül járt gyerme-ket általános részvét mellett temették el.

Nagyeneydi hírek. A Bethlenfőtanoda ifju-ságának febr. 7-én tartandó bálja, a kedvező előjelek után ítélve, már is sikerültnek ígérkezik. Az ifjuság Lengyel Károlyné urhölgyet nyerte meg bálanyának. — A korcsolyázó-egyletnek febr. 1-én tartandó táncestetélyére Enyed egész elite közönsége készül. Pár nap alatt közel 100 aláírás lett gyűjtve. A tiszta jövedelem fele része a honvéd tisztek özv. árvái ja-vára fog fordíttatni.

Postaügy. A postai megbízásokhoz csatolt mel-lékletek bélyegilletékeinek, tehát pénzügyi bélyegje-gyekkel le kell róni az illetéket nyugtáknál, számláknál, váltóknál, kötelezvényeknél, magánosok vagy nyilvános számadásra nem kötelezett üzletek (bankrok) által kiállított kereskedelmi utalványoknál és bon-oknál. — Ha a nagy közönség a megfelelő bélyegjegyeket, az illeték alá eső okmányokra (mellékletekre) ragasztani elmulasztja, azt a postahivatalok pótolják utólagosan, és a beváltott összegből — a postautalványozási díjjal együtt levonásba hozzák.

Véres kardpárbaj. Nagyváradon Kunz Gusztáv nagykereskedő, szabadságot állományu főhadnagy és Kopperl Henrik joghallgató kardpárbajt vívtak, melynél Kunz arczán egy mélyebb vágást s jobb karján egy könnyebbet kapott. Kopperl csak jelentéktelenül sér-ült meg. A párbaj oka kávéházi összekocczás.

Botrány egy temetésnél. Bécs melletti Mauerben néhány nap előtt nagyon megbotránkozott magavise-letet tanusított az ottani lelkész. Stary csendőrt kel-lelt volna eltemetni, a ki öngyilkosság által vetett véget életének. Lamm lelkész azonban, daczára a te-metésre megjelent Kutsera kerületi kapitány személyes közbelépésének, a templomi beszentelést megtagadta. Amint ezt a temetőben megtudták, a százakra menő közönség, mely a vidéken általánosan kedvelt csendőr temetésére megjelent, átkokat kezdett a lelkészre szórni. A temetés egyházi ünnepélyesség nélkül, de a szokásos katonai díszszel ment végbe.

70,000 frtos szobacius. Ügyes és takarékos szobaciusoknak egyáltalában nem szokott rossz dolguk lenni, de oly váratlan szerencsében még aligha része-sült valamelyikük, mint Tallós Klára, egy szabadkai gazdag földbirtokosnak, a 64 éves Sieger Dánielnek cseléde. Az egész életében különöcznek ismert ember ugyanis végrendeletében azt a legnagyobb különöczséget követte el, hogy egész, 70,000 forintnyi vagyonát ro-konai kizárásával reá hagyta. A rokonok most persze pörbe fogják a szerencsés szobacziust.

Három napig nem evett. Wuchowits, szül. Pécs Mária, mint cseléd tengette örömeiben nagyon szegény életét. Csekély bére ráment ruházata, az oly mel-lékjövödelmekhez pedig nem értett, mik által más „ügyesebb”, de kevésbbé becsületes cselédek tőkés-keket szoktak maguknak szerezni. Midőn tehát ez-előtt egy hónappal hely- és keresetnélküli maradt, ne-hány napi kenyérre valója sem volt. Heteken át is-merősei kegyelméből élt, mig végre ezek is ráuntak és ezenfelül egészsége is elhagyta. Így vánszorgott a sze-gény asszony három napon át anélkül, hogy egy falat étel érintette volna száját. Tágas termékkel bővelkedő fényes paloták között járt s nem volt egy vaczka, hová, fejét lohajthatta volna: jól táplált, ragyogó arczu urakkal találkoztott és sóhajta gondolá, mily jó dolga lehet ezen urak — kutyáinak! Végre éhségtől és hi-degtől elkényszerelve 26-án a sugárt városligeti sarkán eszméletlenül összerogyott. A Rókusba vitték, hol néhány napig ápolni fogják s aztán ismét — átadják a nyomornak.

Tizenhárom éves gyermek mint gyilkos. Ross-man Viktor tizenhárom éves gymnasiumi tanuló egy Rezs Rezső nevű pajtását, ki őt többször fatolvajnak csufolta, egy Flaubert-puskával úgy lőtte mellbe, hogy azonnal meghalt. E lövés tulajdonképen a negyedik volt, mert az első hárommal nem talált. A pozsonyi törvényszék a fiut egy havi, a kir. tábla három havi, a kuria pedig egy évi fogházra ítélte.

Közgazdaság.

A kiállítás országos bizottságának elnöke Mat-lekovits Sándor államtitkár a következő körrendeletet intézte valamennyi kerületi és a budapesti helyi bizott-sághoz: „A országos kiállítás megnyitásának, illetőleg a kiállítási tárgyaknak a kiállítási területre leendő ki-állítására f. évi márcz. 1-től 15-ig kitűzött és a kiál-lításnak kellő időben leendő megnyitása szempontjából szigoruan megtartandó határidő közeledtével, elérkezett-nek vélem azon időpontot, a melyben az egyes kiál-lítók, tekintettel az országos kiállításnak közgazdasági fontosságára s azon befolyásra, a melyet ezen nagy nemzeti vállalat közéletünk összes ágaira gyakorolni hivatva lesz; az illetékes tényezők által személyes utánjárás, buzdítás, és a kiállításban való részvételtől várható erkölci és anyagi haszonnal való utasítással; kiállítási tárgyaiknak elkészítése és pontos felszállítá-sára, valamint a még hátrálékosok a térdij első egy-harmad részének, a magyar országos bank, mint a kiállítás pénzeinek kezelésével megbízott intézetnél le-endő befizetésére serkentésnek. Támaszkodva a tek-

bizottság részéről az ügy iránt eddig minden alkalomból tapasztalt hazafias önzetlen tevékenységre, bizton várom, hogy a bizottság tagjait és az összes helyi bizottságokat az iránt felkérni szíveskedjék, hogy a szükséghez mérten, a községükben tartózkodó kiállítóknak működésére az érintett módon belolyni, érdeklődésüket a kiállítás iránt fokozni s erélyesen odahatni szíveskedjenek, hogy a kiállítás, mint a nemzet termelő képességének leghűbb tükré, az egyes kiállítók kitartó buzgalma és áldozatkészsége által úgy a bel-, mint a külföldnek osztatlan tetszését nyerhessék el. Matlekovits.

Brassó megyének tenyészbikák, mének és kanok tartásáról szóló Szabályrendelete.

(Folytatás.)

Ezen pénzbüntetés behajthatlansága esetében 12 órától 5 napig terjedhető elzárás fog alkalmaztatni. — Általánoságban itt megjegyeztetik, hogy minden az állattenyésztés vagy más gazdasági érdekek előmozdítására alkotott megyei szabályrendeletekben megállapított pénzbüntetések ezen alap javára fordítandók.

8. §. A tenyészbikák és mének napjában csak kétszer bocsátandók fedeztetésre; szokásos utópróba-fedeztetés, ugyancsak a bikáknak a tehennel és borjúkkal közös legelőre való kihajtatása lehetőleg elkerülendő. A tenyészállatok kiméltése tekintetéből a legelőkön különlegesen csordáktól elkülönítendő és az el, károsodástól megőrzendő. Egy éven felüli méncsikök- valamint idősebb, magántulajdonú képező mének vagy bikák a közös csordákban meg nem tüntetnek. Tenyészképtelen tehennel vagy kanczák, ugyancsak ugynevezett feltökü mének a tenyészkepekkel egy legelőn nem tüntetendők. A mén- és kanczacsikók, melyek 2 éven felüliek a legelőkön elkülönítve tartandók, valamint 2 éven aluli tehénborjúk is külön őrzendő és a közös csordába nem bocsáthatók. A tenyésztehből kirekesztett kanczák jobb hátulsó czombjaikon egy O betűs jelzőbélyeggel látandók el.

9. §. A kire a városi, községi vagy társulati

tenyészállat tartása bizva van, vagy a ki egy tenyész-bikát vagy mént idegen állat fedeztetésére használ, köteles a fedeztetésekről egy hágtás-nyilvántartási szelvényes lajstromot vezetni. A hágtási lajstromban minden megtörtént fedeztetés azon személyek jelenlétében, kik által a tehén vagy kancza elővezetett, azonnal beirandó, az azonos szelvény pedig nekik kiszolgáltatandó. Ezen fedeztetési lajstrom minden állattulajdonosnak, valamint a kerületi állattenyésztő-bizottságnak is kívánatára áttekintés végett bemutatandó. A hágtási lajstrom az arra alkalmas egyén által — kit a polgármester vagy szolgabíró jelöl ki — lesz vezetendő.

II. Az állattenyésztő-bizottságról.

10. §. Az állattenyésztés emelése céljából a megyében ezen szabályrendelet kerestülviteléhez felügyelete tekintetéből a következő bizottságok állítatnak fel:

- 1) A megyei állattenyésztési bizottság, és
- 2) négy járási állattenyésztési bizottság.

1. A megyei állattenyésztési bizottság áll: a) a 3 szolgabíróból, Brassó város polgármesteréből vagy ennek helyetteséből; b) a megyei állatorvosból; c) a megyei közgyűlés által a törvényhatósági bizottsági tagokon kívül is választható 5 tagból, kik közül egynek okleveles állatorvosnak kell lennie. A bizottság elnökét is a közgyűlés választja, helyettes elnökét és jegyzőjét pedig saját kebeléből jelöli ki.

2. A járási bizottság áll: a) a polgármester, illetőleg az illető járás szolgabírából; b) egy állatorvosból mint tollvivőből; c) a megyei közgyűlés által azon járásból választott négy tagból: ezenkívül d) Brassó város vagy az egyes községekben való működése alkalmával ezen bizottság tanácskozásaiba bevonandó Brassó városában egy tanácsstag, az illető községekben a községi előljáró vagy helyettese, továbbá egy a polgármester, illetőleg szolgabíró és egy a városi illetőleg községi képviselőtestület által kijelölendő értelmesebb állattenyésztő is.

11. §. A négy állattenyésztési járás a 3 szolgabírói járás- és Brassó város területével azonos.

12. §. A járási állattenyésztő-bizottságok évenként január havától legfeljebb márczius hó végeig össze kell hogy írják a területükön lévő összes tenyésztésre alkalmas tehennel, kanczákat és gölyéket, ugyancsak a tenyész-bikák, mének és kanok létszámait fel kell hogy vegyék; mire nézve a polgármester és községi előljárók egy e végre szerkesztett (állatleirási) nyomtatványon készített kimutatást kell hogy előterjeszzenek. Ezen kimutatások átvétele után a járási állattenyésztő-bizottság egy előre meghatározandó napon kiszáll a járáshoz tartozó székhelyre és szemle alá veszi a neki bemutatandó tenyész állatokat. Kötelességében áll a járási állattenyésztési bizottságnak a fenn jelzett kimutatások felülvizsgálata céljából az illető helységekbe kiszállani és azok helyes felvétele felől személyes meggyőződést szerezni, esetleges hibás felvételeket pedig helyre igazítani.

13. §. Ezen kimutatások alapján és tekintettel a tenyész állatok elhelyezésére a járást állattenyésztő-bizottság arra kell hogy ügyeljen, és lehetőleg hasson, hogy minden tenyész járásban községben vagy községrészben az 1 §-ban megállapított arányban és minden tekintetben alkalmas tenyész állatok száma és arányosan legyen felosztva.

(Vége következik.)

Brassai piaci árfolyam.

Brassó, 1885 január hó 29-én.

Római papírpénz a 20 frankos	8.44	vétel	8.46	eladás.
ezüstpénz a 20	8.36		8.42	
Napoleon d'or	9.74		9.76	
Török lira	11.02		11.04	
Orosz imperial	10.02		10.04	
Arany	5.70		5.74	
Orosz papírrubél	128.1/4		128.1/2	

Felelős szerkesztő: Szterényi József.

Kiadótulajdonos: Alexi könyvnyomdája.

HIRDETMEY.

Alólirt tömeggondnok ezennel köztesdomásra hozza, hogy a Ludwig Leopold csödtömegéhez tartozó következő tárgyak: gyapjúfűsülő-, fonó-, szövőgépek 968 frt 50 kr; üstök, kádak, rékli- és strimfliformák 61 frt 89 kr; állványok, ládák 13 frt 85 kr; rozs, zab, törökbuza 47 frt 80 kr; egy pár hámos ló, hámosok, szekek 136 frt, és házi butorok 134 frt 25 kr becsértékben f. 1885. évi február hó 4-én reggel 9 órakor, esetleg a következő napokon közadósoknak bolonyai strimfligyarában nyilvános bírói árverezés útján a legtöbbet ígérőnek készpénz fizetés mellett becsáron alól is el fognak adadni.

A csödtömeg a kir. törvényszéknél és a tömeggondnoknál megtekinthető.

Brassó, 1885. január 15-én.

Borosnyai Dániel
tömeggondnok.

(27) 2-2

(20a) Bár előítélet 2 5.

és gyanúsítások hátráltatják — de a valóban jó végre mégis utat tör. Hogy ez tény, bizonyítja a mindinkább növekedő kereslet a valódi horgony Pain-Expeller után. E régbetűlt házi-szer a legtöbb családnál mint hatékony bedörzsölési szer czuz, köszvény, tagszakgatásstb. ellen folyton kéznél tartatik és mindenki által, aki már használta hálából másoknak is ajánlatik. Aki ennek valóságáról önmagán tett használat útján meg akar győződni, az csakis »Richter féle horgony Pain-Expeller«-t kérjen és hamisítványt meg ne vegyen. 40 és 70 kros árban a legtöbb gyógyszerárban készletben van. Richter F. Ad. és tsa., Bécs — Főraktár Prágában az „arany oroszán“ gyógyszerárban, Niklasplatz 7.

Sohasem jön későn

a ki megrendeli a legújabb 1885-ik évre szóló terno-nyeremény-jegyzéket, melyet Orlics Rezső tárnár Berlinben S. W. Friedrichstrasse 21. mindennek ingyen és bérmentve megküld, hogy biztos termót nyerjen. — Ez uton 1884-ben sok terno nyerett.

HEDWIG JÁNOS
Zongora, pianino
és
harmónium raktára.
BRASSÓ,
Szentlélek-utca 136 sz.

(21) 3-6

M e g h i v á s.

Az „Első brassói takarékszövetkezet“ 1885. februárius 2-án délután 2 órakor a szövetkezet hivatalos és mellékhelyiségében tartja az évi rendes közgyűlést, melyre a tagokat ezennel tisztelettel meghívja — Brassó 1885. januárius 17-én.

Az igazgatóság.

Tárgysorozat:

1. Elnöki megnyitó beszéd.
2. Évi jelentés.
3. Számvizsgáló bizottság jelentése.
4. Évi költségvetés megállapítása.
5. Kölcsönösszeg mennyiségének megállapítása.
6. Könyvezető-választás.
7. Felügyelő bizottság választás.
8. Indítványok.

Az „Első brassói takarékszövetkezet“ 1884. évi márczius 29-től december 31-ig szóló

M É R L E G E.

Folyó szám	B e v é t e l	frt.	kr.	Folyó szám	K i a d á s	frt.	kr.
1	Beírás- könyv- és alapszabály-dijakból	238	80	1	Váltó és kötvényre kiadott kölcsönök	5829	—
2	Tagok betéteiből	5746	23	2	A jövő évre átvendő irodaberendezési leltár	410	—
3	Tagok letéteiből	263	—	3	Leltár elhasználásért	45	10
4	Váltó- és kötvény-dijakból	10	59	4	Háztartási költségekre	153	19
5	Fizetémulasztásért	45	35	5	Állami adóba	30	47
6	Rendes 1884-dik évre fizetett kamatokból	195	36	6	Pénztári készlet	93	71
7	Rendes 1885-dik évre előrefizetett kamatból	57	49				
8	Késedelmi kamatból	4	13				
9	Elszámolási díjakból	—	52				
	Összesen frt.	6561	47		Összesen frt.	6561	47

Kelt Brassóban 1885. január 10-én.

Nagy István m. p.
igazgató.

Bartha István m. p.
pénztárnok.

Megvizsgálta és helyesnek találta

A vizsgáló bizottság:

Papp Ferencz m. p.
aligazgató.

Nagy Imre m. p.
könyvelő.

Verzár Lajos m. p.

Szent-Iványi Soma m. p.

Kórodi Mihály m. p.

Iskola Alapítvány — Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár — Feltárási pénztár — BCU Cluj Napoca.
Brassó, ALEXI könyvnyomdája.